

HỒI 29

Vô Hạn Thâm Tình Liễu Minh Vì Người Cam Chịu Chết
Tuyệt Chiêu Rửa Hận Vượt Ải Phá Địch Loạ Trừ Gian

H

àn Chí Bang biết được mọi chuyện, chàng đau khổ cho mình và cho Lưu Úc Phương. Chàng vội vàng chạy vào một ngôi chùa Lạt Ma gần đấy, hỏi xin một ít thuốc kim sang rồi chạy vào phòng đóng cửa lại, lấy cây bảo kiếm Tân Long Tử tặng cho chàng, ngồi trước tấm gương đồng nhìn một hồi rồi đột nhiên chàng vung lưỡi kiếm vạch hai nhát thật sâu trên mặt, máu chảy xuống ròng ròng. Rồi chàng lại nhờ đại Lạt Ma của chùa ấy đưa chàng đến gặp Hoạt Phật.

Lại nói Lăng Vị Phong biết ngày chết sắp tới, tuy là bậc anh hùng trùm đời nhưng cũng không khỏi tiếc nuối: “Mình đã quá tàn nhẫn, không nên đối xử với Lưu Úc Phương như thế!” Chàng nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ ở Hàng Châu, nhớ lại ánh mắt u ám của Lưu Úc Phương, không biết như thế nào mà trong lòng chàng cũng hiện ra bộ dạng thành thật chất phác của Hàn Chí Bang. Một ý nghĩ chợt lướt qua trong đầu: “Tại sao trước khi chết mình không giúp cho họ đến với nhau?” chàng chẳng còn cơ hội viết thêm một bức huyết thư nữa nhờ người đưa ra ngoài. Xung quanh tối om, chàng ngẩng đầu lên hỏi Thành Thiên Đình: “Lúc này là mấy giờ?” Thành Thiên Đình cười khẩy nói: “Còn một canh giờ nữa, lúc này đã là giờ Ngọ. Lăng Vị Phong, người có di ngôn nào muốn ta đem ra ngoài không?” Lăng Vị Phong cười lạnh: “Người hãy bảo với Sở Chiêu Nam, hạng người làm ưng khuyến cho bọn Hồ lỗ nếu không quay đầu sớm sẽ chết không nơi chôn thân!” Thành Thiên Đình nói: “Người hận sư huynh người như thế thế mà sư huynh của người vẫn nhớ đến người! Trước khi người chết y còn cho phép Hoạt Phật đến cầu chúc cho người lên đường thanh thân, rồi sau đó sẽ hỏa táng người theo phong tục người Tạng. Có tiếng bước chân bên ngoài, lúc này họ đã đến. Ồ, còn sớm hơn cả thời gian đã dự định!”.

Hoạt Phật Tông Đạt Hoàn Chân mà Dận Đề mới vừa lập nên, chiều hôm nay đã đến gặp Dận Đề, báo cung Bồ Đạt Lạp là thánh địa của Lạt Ma giáo, nếu xử quyết phạm nhân ở đây phải được sự đồng ý của họ, đồng thời cho phép họ đến tụng kinh. Dận Đề biết Sở Chiêu Nam đêm nay sẽ âm thầm giết Lăng Vị Phong, cũng lấy làm kinh ngạc vì Tông Đạt Hoàn Chân biết tin nhanh đến thế,

nhưng nghĩ lại, đây sẽ là việc nhỏ chi bằng cứ tôn trọng tập quán của họ mới vậy cũng đồng ý. Lăng Vị Phong nghe Thành Thiên Đình bảo có Lạt Ma đến tụng kinh cho mình, nhú mày nói: “Đại trượng phu có chết thì chết, cần gì phải phiền phức như thế?” nhưng chàng nghĩ lại năm xưa khi cướp Xá lợi tử, mình cũng bỏ công sức ra, bởi vậy cũng có giao tình với các Đại Lạt Ma ở đây, bởi vậy muốn nhân cơ hội này nhờ họ đưa thư ra ngoài. Đang suy nghĩ thì hai bóng đen tiến vào, người đi đầu là Tông Đạt Hoàn Chân.

Thành Thiên Đình khẽ cuối người chào, nói thì chậm mà sự việc diễn ra rất nhanh. Lạt Ma bên cạnh Tông Đạt Hoàn Chân đột nhiên nhảy tót ra phía trước, phóng chỉ điểm vào huyệt đạo của Thành Thiên Đình, người ấy lộn nón ra, Lăng Vị Phong kinh hoảng kêu: “Hàn huynh, sao huynh lại ra nông nỗi này?”.

Thành Thiên Đình ngã xuống đất, vừa tức vừa giận nhưng cũng chẳng thể nào động dậy nổi. Theo lẽ võ công của Thành Thiên Đình hơn hẳn Hàn Chí Bang, nhưng bởi vì y không hề phòng bị và Hàn Chí Bang đã học được Đạt Ma bí kiếp, khi sử dụng những quái chiêu thì cả Tề Chân Quân cũng chẳng đỡ nổi huống chi là Thành Thiên Đình.

Hàn Chí Bang trối Thành Thiên Đình ngồi lên ghế, vẫn quay mặt về phía Lăng Vị Phong. Chàng rút bảo kiếm chặt đứt xiềng xích trên người Lăng Vị Phong, nói: “Lăng đại hiệp, hãy theo Hoạt Phật ra ngoài!”.

Lăng Vị Phong nghĩ kỹ lại thì hiểu ra, lắc đầu nói: “Hàn đại ca, xin đa tạ huynh! Đã uống phí tâm huyết của huynh, tôi không ra ngoài được!” Hàn Chí Bang vội vàng nói: “Tại sao?” Lăng Vị Phong nói: “Ở đây khắp nơi đều có võ sĩ canh giữ, tôi không muốn liên lụy đến các người!” Hàn Chí Bang cởi áo khoác ngoài xuống nói: “Tôi ở lại đây, huynh ra ngoài, bọn chúng sẽ không biết huynh là ai!” Lăng Vị Phong kiên quyết nói: “Hàn huynh, không thể được! Tôi không thể nào để cho huynh chết thế!” Hàn Chí Bang nói: “Huynh hữu dụng hơn tôi nhiều, huynh nên sống để tôi chết!” Lăng Vị Phong tức giận nói: “Huynh muốn tôi làm người bất nghĩa, để bằng hữu chết thế cho mình!” Hàn Chí Bang nghiêng răng, không nói nên lời, đột nhiên đưa hai tay xĩa vào á huyệt của Lăng Vị Phong, Lăng Vị Phong vẫn còn thuốc trong người, toàn thân yếu ớt, dù có võ công tuyệt đỉnh cũng chẳng thể nào sử dụng được, chỉ đành mặc cho chàng sắp xếp. Hàn Chí Bang khoác áo ngoài lên cho Lăng Vị Phong, giao chàng cho Tông Đạt Hoàn Chân cuối đầu nói: “Hoạt Phật, tất cả đều xin nhờ ngài!” Hoàn Chân cuối người hôn vào gót chân của Hàn Chí Bang, rơi nước mắt nói: “Hàn nghĩa sĩ, ngài mới đúng là Hoạt Phật!” rồi xoay người kéo Lăng Vị Phong ra khỏi mê cung. Hàn Chí Bang ngồi trên giường đối diện với Thành Thiên Đình, chốc chốc lại có bọn võ sĩ

trực ban đi ngang mặt thất ghé mắt nhìn vào, dáng người Hàn Chí Bang cũng chẳng khác Lăng Vị Phong bao nhiêu, mặt lại có vết đao, ánh sáng trong phòng lại yếu ớt, chẳng ai phát hiện được. Hàn Chí Bang đã quên hết tất cả mọi thứ, chàng ngồi chờ đợi những khoảnh khắc cuối cùng, chợt nghe võ sĩ trực ban bên ngoài nói: “Sở thống lĩnh, vẫn chưa đến giờ kia mà, sao ông đến sớm như thế!” giọng nói của Sở Chiêu Nam bên ngoài vọng vào: “Ta muốn y chết lúc nào thì phải chết lúc đó, người mặc ta!” vừa nói vừa đẩy cửa phòng, vừa kêu lên: “Thành Thiên Đình, ra đây!” Thành Thiên Đình chẳng hề nhúc nhích, Sở Chiêu Nam bước vào, đã định lên tiếng thì Hàn Chí Bang nháy phách dậy, quyền phong tạt vào mặt, Sở Chiêu Nam bỗng nhiên gồng người, ngực đã trúng một quyền, lúc này y nhận thấy kẻ địch không phải là Lăng Vị Phong kinh hoảng phát hỏi: “Người là ai? Lăng Vị Phong đâu rồi?” nói chưa dứt thì kiếm phong ở phía sau đã đánh tới, kiếm pháp của Hàn Chí Bang lạnh lẹn vô cùng, chàng rút kiếm xuất chiêu thay đổi phương vị đều chỉ trong khoảng sắc na, Sở Chiêu Nam nhẹ nhàng lách người, bên sườn lại trúng thêm một chỉ của Hàn Chí Bang, y gầm lớn, rút phắc cây Du long kiếm, trở tay đánh ngược ra, lửa bắn tung tóe trong phòng tối, Hàn Chí Bang bị chấn động đến góc tường mới dừng lại được. Sở Chiêu Nam xoay người qua thấy rất rõ ràng, y người găng nháy bổ tới: “Hừ, Hàn Chí Bang người cũng muốn chết?” cây Du long kiếm đâm xoáy thẳng vào cổ họng của Hàn Chí Bang.

Hàn Chí Bang đánh trúng Sở Chiêu Nam một quyền, lại điểm trúng huyệt đạo của y, có điều công lực kém qua xa, Sở Chiêu Nam vừa nháy vào đã bắt giác có điều lạ nên đã bế hết huyệt đạo toàn thân, một đấm và hai chỉ của Hàn Chí Bang như trúng vào bức tường sắt, cổ tay chàng đau nhói. Lúc này, chàng thấy Sở Chiêu Nam đâm tới, một ý niệm nổi lên, thế là chàng đâm ra một nhát kiếm, Sở Chiêu Nam rút kiếm về chặn lại, chàng đã nháy sang phía bên phải.

Sở Chiêu Nam rất lạnh lẹ, biết Hàn Chí Bang chỉ giao đấu với mình bằng cân pháp quái dị, thầm nhủ: “Hàn Chí Bang chỉ la mối lo bên ngoài, cứ mặc kệ y. Xem ra Lăng Vị Phong chưa chạy được bao lâu, nếu cứ dần co với Hàn Chí Bang thì chẳng phải đại địch sẽ bỏ chạy mất sao?” thế là y đánh hờ ra một kiếm, chạy ra cửa, lớn giọng kêu: “Lăng Vị Phong đã chạy rồi, mau bắt lại!” Hàn Chí Bang chẳng nói một lời, lại đâm soạt ra một kiếm nữa, Sở Chiêu Nam chợt thấy kiếm khí lạnh căm căm, mũi kiếm đã chĩa vào be sườn, nghĩ bụng Hàn Chí Bang có sử dụng bảo kiếm, thế là rút kiếm về phòng thủ, hai lưỡi kiếm chạm nhau lửa bắn tung tóe, hai thanh bảo kiếm đều chẳng hề hấn gì.

Sở Chiêu Nam cả giận, xem ra phải giết chết Hàn Chí Bang thì mới ra ngoài được. Thế là cây Du long kiếm cuộn trở lại triển khai những chiêu số tinh diệu

trong Thiên Sơn kiếm pháp, kiếm chiêu dồn ra như mưa bão, quát lớn: “Hàn Chí Bang, người đã chán sống!” Hàn Chí Bang kêu hãnh nói: “Dù ta chán sống, nhưng người cũng đừng hòng đuổi kịp Lăng Vị Phong!” Sở Chiêu Nam múa kiếm liên tục, Hàn Chí Bang nhờ những quái chiêu nên có thể luôn qua lách lại trong làn kiếm quang, trong nhất thời Sở Chiêu Nam cũng chẳng làm gì được chàng. Y quát một tiếng, vận nội lực lên, cây kiếm vung lên, kiếm phong tỏa ra xung quanh, bốn ngọn đèn yếu ớt ở bốn góc tường đều bị dập tắt, chỉ thấy kiếm hoa tỏa tả, ánh hào quang bắn ra xung quanh, trong căn phòng tối toàn là kiếm khí tung hoành, Hàn Chí Bang chỉ cảm thấy bốn mặt tám hướng đều là bóng dáng của Sở Chiêu Nam, biết rằng mình khó thoát, chàng cười rộ lên, Sở Chiêu Nam đã thấy sơ hở, đâm tới một kiếm, xuyên thấu từ phía trước ngực ra phía sau, thanh bảo kiếm của Hàn Chí Bang rơi xuống, máu phun ra thành vòi, chàng cười lớn mà nói rằng: “Lưu cô nương, tôi có lỗi với cô nương!” Sở Chiêu Nam rút thanh kiếm ra, tung một cước vào cái xác của Hàn Chí Bang rồi nhảy vọt ra khỏi mật thất, chợt nghe ầm một tiếng, ánh lửa từ bên ngoài xông vào, bọn võ sĩ chạy dồn ra.

Sở Chiêu Nam chạy ra đến cửa giữa, trong ánh lửa chỉ thấy bọn Phó Thanh Chủ múa kiếm giết người, bọn võ sĩ chặn không nổi liên tục lui ra phía sau. Sở Chiêu Nam vung tay quát: “Đừng rối loạn, bao vây bọn chúng!” rồi y lui vào cánh cửa hông, hạ lệnh phóng tên! Không ngờ bọn Phó Thanh Chủ hình như biết rõ đường lối trong mê cung, bọn họ luôn trái lách phải tiến thẳng tới phía trước, Sở Chiêu Nam lớn giọng kêu: “Đại quân sắp tới, bọn chúng chẳng thoát được nổi một tên, chúng ta liều mạng ngăn chặn!” Phó Thanh Chủ buông giọng cười lớn, ông ta đưa tay phát một cái, tên bắn vào ào ạt, lửa bốc lên xung quanh, Sở Chiêu Nam đưa mắt nhìn lên chỉ thấy trong mê cung toàn là kẻ địch, cũng không biết Phó Thanh Chủ điều động ở đâu mà nhiều dũng sĩ đến thế!

Phó Thanh Chủ lần này quyết tử chiến, đã điều động người của Thiên Địa hội trong thành La Sa, dũng sĩ Cáp Tác Khắc, tổng cộng hơn ba nghìn người, mạo hiểm đánh vào cung Bồ Đạt Lạp. Bọn họ không chỉ muốn cứu Lăng Vị Phong mà còn muốn giáng cho Dận Đề một đòn nặng nề. Trong đêm tối Dận Đề không biết hư thực của kẻ địch, không dám tiếp chiến, thế là cùng bọn vệ sĩ chạy ra khỏi cung Bồ Đạt Lạp, ra lệnh cho đại quân bịt chặt các cửa thành, để cho Sở Chiêu Nam và toán cấm vệ quân của y chống cự với kẻ địch trong mê cung.

Dận Đề thoát ra khỏi mê cung, Sở Chiêu Nam không hề biết. Chỉ với hai ngàn quân cấm vệ trên thủ cùng Bồ Đạt Lạp, làm sao có thể chống nổi ba ngàn tử sĩ của Phó Thanh Chủ, chém giết được nửa canh giờ, bọn cấm vệ quân tử thương quá nửa, cung Bồ Đạt Lạp khói lửa mịt mù, Phó Thanh Chủ quát lớn: “Sở

Chiêu Nam, mau thả Lăng Vị Phong ra, nếu không người chết không nơi chôn thân!” Sở Chiêu Nam vừa nghe thì thầm nhủ: “Té ra Lăng Vị Phong không phải do bọn chúng cứu đi”. Y giả vờ trả lời: “Các người lui ra trước, chúng ta thương lượng với nhau. Nếu không ta giết Lăng Vị Phong trước!” Lý Tư Vĩnh cả giận nói: “Người sắp chết đến nơi mà còn ngang tàng!” rồi bắn vút một cây xà diêm tiến đến, bùng một tiếng, lửa nổ bên cạnh Sở Chiêu Nam.

Sở Chiêu Nam cười ha hả: “Người thật sự không cần Lăng Vị Phong ư?” rồi lớn giọng nói: “Quân Đồng, Trương Tài, hãy vào cắt đầu Lăng Vị Phong đem ra đây!” Lưu Úc Phương biến sắc, nói với Phó Thanh Chủ: “Sư thúc, hãy lấy mạng Lăng Vị Phong đổi mạng y!” Phó Thanh Chủ biết Sở Chiêu Nam quỷ kế đa đoan, e rằng lui ra thì sẽ trúng cạm bẫy của y, đang chần chừ, Sở Chiêu Nam lại quát: “Các người lui ra lớp cửa thứ ba, ta sẽ thả Lăng Vị Phong, hai bên thu binh. Nếu không các người chỉ thấy đầu của Lăng Vị Phong mà thôi. Nào, ta đếm đến ba tiếng, đến tiếng thứ ba các người chưa chịu thì đừng trách ta hạ độc thủ! Một! Hai!...”. Lưu Úc Phương đang lo lắng, Sở Chiêu Nam đang ngấp ngừng chưa kịp đếm tiếng thứ ba thì đột nhiên có vài Lạt ma xông ra kẻ đầu là một Lạt ma mặc đồ đỏ, lớn giọng nói: “Lăng Vị Phong đã thoát ra khỏi mê cung!” Sở Chiêu Nam cả giận, vẫy tay một cái, loạn tiễn bắn ra như mưa, Lạt ma ấy võ công rất cao cường, y múa thiền trượng, xông ra khỏi ngàn mưa tên, bọn Phó Thanh Chủ vội vàng chạy lên tiếp ứng, Sở Chiêu Nam vừa cướp được một cây cung, lắp tên bắn liên tục ba mũi. Lạt ma ấy đánh rơi một mũi, né được một mũi, bị mũi thứ ba cắm vào ngay họng, xông đến trước mặt Phó Thanh Chủ thì ngã xuống.

Phó Thanh Chủ nhìn lại, té ra Lạt ma ấy chính là Hồng Y Lạt ma đã đi cùng Sở Chiêu Nam lên núi Ngũ Đài, lúc đấy Sở Chiêu Nam vừa mới phản Ngô Tam Quế, bị Hồng Y Lạt ma nhận ra, Sở Chiêu Nam đã giết y may mà Lăng Vị Phong cứu được. Không ngờ hôm nay y vẫn mất mạng bởi mũi tên của Sở Chiêu Nam. Hồng Y Lạt ma ngã xuống dưới chân Phó Thanh Chủ, thều thào nói: “Lăng đại hiệp đã thoát hiểm. Các người đừng tha cho thằng giặc này!” nói xong thì ngã gục.

Phó Thanh Chủ đâm kiếm tới, Quế Trọng Minh và Dịch Lan Châu cũng múa kiếm xông lên, bọn võ sĩ ù té tháo chạy, Sở Chiêu Nam đánh hờ ra một kiếm, lui nhanh ra phía sau, Quế Trọng Minh quạt một cái, cây Đẳng giao kiếm đâm vào sau lưng của y, Sở Chiêu Nam múa cây Du long kiếm chặn vào thanh kiếm của Quế Trọng Minh, dùng lực lộn người lên, Quế Trọng Minh rút kiếm ra đâm ngược lại soạt soạt ba nhát, Sở Chiêu Nam thất kinh bởi vì kiếm pháp của chàng ta quá tinh diệu, nhưng chỉ có điều hỏa hầu vẫn chưa đủ nên y sợ mà không loạn, cây Du long kiếm xoáy một cái giải được thế công của Quế Trọng Minh, y nhẹ nhàng

phóng người đi, trong ánh lửa bập bùng chợt thấy có một bóng người hiện ra, một luồng thanh quang đâm tới, Sở Chiêu Nam rút kiếm về gạt ra, nhảy được mấy bước, chưa kịp đứng vững thì phía sau kiếm khí lạnh căm căm, một thanh bảo kiếm đã đâm tới, Sở Chiêu Nam trở tay lại phóng vọt người lên, người ấy cũng nhảy theo, Sở Chiêu Nam nhìn lại, té ra đó chính là Dịch Lan Châu!

Sở Chiêu Nam vừa thấy nàng thì lòng bớt lo, thầm nhủ: “Ả nha đầu này chẳng phải là đối thủ của mình, nhưng lúc này mình chẳng thể giằng co với ả, thế là y đưa tay nhấn vào nút khởi động cơ quan, bức tường hai bên bất ngờ tách ra, ở giữa xuất hiện một cánh cửa ngấm, Sở Chiêu Nam lách người vào, đang định bấm tiếp cơ quan thì chợt thấy kinh phong dồn tới lạnh đến run người, chưa kịp quay đầu thì đã nhảy xéo đi trước, lửa kiếm xoay trở lại gạt kiếm của kẻ địch ra, lớn giọng mắng: “Dịch Lan Châu người may mắn trốn thoát, lại còn dám tìm đến cái chết lần nữa!” Dịch Lan Châu lạnh lùng, miệng mỉm cười chẳng nói một lời, nàng vung cây trường kiếm lao người tới, Sở Chiêu Nam tung người phóng vọt đi, chân trái chặn lên vách tường, tường hai bên lại hợp vào nhau, múa chân dùng lực đập một cái phóng xéo ra mấy trượng, quay đầu cười gằn nói: “Dịch Lan Châu hôm nay người đừng trách sư thúc ác độc!” Dịch Lan Châu chợt thấy trước mắt tối sầm, Sở Chiêu Nam đã đâm ngược kiếm trở lại, nàng hơi lắc người, chân kiếm xoay ra ngoài, hóa giải được thế đánh, rồi nàng thừa thế nhảy vọt ra ba bước chờ đợi kẻ địch.

Sở Chiêu Nam đã nhảy vào một con đường ngấm trong mê cung, một đầu thông thẳng ra ngoài mê cung, con đường này ít có người biết, Sở Chiêu Nam vốn muốn bỏ chạy, không ngờ Dịch Lan Châu quá nhanh nhẹn, nàng bám theo sau y tiến vào con đường ngấm ấy, Sở Chiêu Nam chợt nảy ra một ý, y muốn bắt Dịch Lan Châu làm con tin sau đó mới chạy ra mê cung. Dịch Lan Châu là người giết chết Đa Thích, bắt được nàng, tuy đã để Lăng Vị Phong chạy thoát nhưng nhà vua sẽ không trách cứ. Y quá ham công danh lợi lộc, thế là quay ngược trở lại tấn công Dịch Lan Châu.

Cánh cửa hầm đã đóng lại, trong con thông đạo tối om om. Dịch Lan Châu chưa bao giờ thử đấu kiếm trong bóng tối, tuy nàng đã học công phu Thính thanh biến khí nhưng rốt cuộc không có kinh nghiệm phong phú như Sở Chiêu Nam, nàng chặn được mấy kiếm thì đuối sức, Sở Chiêu Nam cười gằn rồi lách người tới, đâm soạt vào vai trái của Dịch Lan Châu. Dịch Lan Châu khom eo đánh một chiêu Long môn kích lãng, bảo kiếm đâm ra như gió, rõ ràng nàng né chiêu và xuất chiêu trong cùng một lúc. Sở Chiêu Nam thầm thất kinh, cố xoay lại, đâm lại một kiếm Kim điêu triển xí, chém vào cánh tay phải của Dịch Lan Châu, hai kiếm

chạm nhau, ánh ngân quang bắn ra, Dịch Lan Châu có hỏa hầu kém hơn, đánh liên tục ba kiếm mà chẳng đâm được kẻ địch, nàng không dám mạo hiểm nữa, thế là cây đoản kiếm xoay một vòng, đã định biến chiêu, thì Sở Chiêu Nam đột nhiên xoay người quét sang một kiếm Ngọc đới vi yêu, chém vào ven sườn của nàng. Dịch Lan Châu buộc phải rút đoản kiếm về chặn lại, trong ánh ngân quang tóe ra, chợt thấy vẻ mặt kinh hãi của Sở Chiêu Nam, còn Dịch Lan Châu thì bị y đánh lùi mấy bước, cổ tay đau nhói.

Sở Chiêu Nam cao giọng nói: “Dịch Lan Châu, dẫu sao ta cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi hãy buông kiếm xuống, ta quyết không đả thương ngươi!” Dịch Lan Châu vẫn không nói một lời, trong bóng tối đôi mắt như làn nước thu của nàng chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo. Sở Chiêu Nam lạnh mình, thầm nhủ: “Không đầy một năm mà kiếm thuật của ả nha đầu này tiến bộ đến thế! Chả lẽ quyền kinh kiếm quyết của sư phụ đã rơi vào tay ả?” đang trầm ngâm, Dịch Lan Châu chợt điểm mũi chân phóng vọt lên, đánh một chiêu Phi điêu đầu lung, từ trên không trung chém xuống, Sở Chiêu Nam rướn người lên chém vào hai chân của Dịch Lan Châu, chiêu này là đòn sát thủ trong Thiên Sơn kiếm pháp, bởi vậy rất lợi hại, y tưởng rằng Dịch Lan Châu đang lơ lửng thì chẳng thể nào né tránh được, nào ngờ nàng ta cả người lẫn kiếm xoay một vòng tròn lớn, kiếm quang lướt tới, đánh ra một chiêu Bạch hồng quán nhật, lại đâm về phía Sở Chiêu Nam. Sở Chiêu Nam càng thất kinh, không ngờ rằng nàng đã sử dụng xuất thần nhập hóa tuyệt chiêu truy phong kiếm thức như thế, thế là y phóng vọt người lên né tránh, còn Dịch Lan Châu thì nhẹ nhàng hạ xuống đất, cây đoản kiếm lia lên, tiếp tục xông lên, tấn công.

Lúc này Dịch Lan Châu đã quen với bóng tối, là nhờ có tia sáng hai thanh kiếm phát ra, nàng đã thấy rõ kẻ địch nên tấn công lên gấp gáp, nàng múa kiếm nhanh nhạy tuyệt luân, Sở Chiêu Nam buộc phải lấy nhanh đánh nhanh, hai thanh kiếm múa tít trong đêm tối, chỉ thấy kiếm hoa lả tả, kiếm khí căm căm, mũi kiếm lúc tiến lúc lùi, tựa như có muôn ngàn con ngân xà đang phóng tới. Sở Chiêu Nam đã chợt một mắt, vì kiếm hoa làm cho lóa mắt, không nhìn rõ ánh kiếm, vừa lo vừa giận, thế rồi lớn giọng quát: “Ngươi thật sự muốn chết?” Dịch Lan Châu vẫn lẳng lặng tấn công gấp tới! Sở Chiêu Nam tức giận nói: “Chẳng lẽ ta sợ ngươi!” rồi kiếm chiêu thay đổi, dùng Tu di kiếm thức trong thủ có công, đấu được khoảng hơn ba mươi chiêu, Dịch Lan Châu thấy cổ tay tê rần, cây đoản kiếm lại bị Sở Chiêu Nam chạm phải. Hai cây kiếm của Dịch Lan Châu và Sở Chiêu Nam đều là loại bảo kiếm, hai kiếm chạm vào nhau chẳng bên nào suy yếu nhưng Dịch Lan Châu là một thiếu nữ, kém xa Sở Chiêu Nam. Sở Chiêu Nam đánh một chiêu đặc thủ, cây trường kiếm vung lên, ánh hào quang loang

loáng chém tới. Dịch Lan Châu múa kiếm rất lanh lẹ, nàng xoay người lách sang bên phải của Sở Chiêu Nam, kiếm chiêu chợt thay đổi, cây bảo kiếm của nàng đâm lên xỉa vào vai phải của kẻ địch, Sở Chiêu Nam chờ cho kiếm của Dịch Lan Châu chạm tay áo thì đột nhiên bổ người về phía trước, cây kiếm bên tay phải đâm mạnh tới, chân trái bổ thẳng ra, Dịch Lan Châu đâm kiếm quá sâu, kêu lên một tiếng không xong, chợt thi triển kiếm pháp độc môn của Bạch Phát ma nữ, cây đoản kiếm quét lên không trung, đột nhiên nàng quay cổ tay, lưỡi kiếm xoay lại, đâm vào người Sở Chiêu Nam, Sở Chiêu Nam không dám thử chiêu này, thế là vội vàng thu ngực hóp bụng lướt người ra. Y càng kinh ngạc hơn bởi vì chiêu ấy không có trong Thiên Sơn kiếm pháp nhưng lại hung hiểm vô cùng!

Dịch Lan Châu chưa kịp đứng vững, Sở Chiêu Nam đã lia cây trường kiếm thành nửa hình vòng cung, sử dụng những chiêu số tinh diệu trong Tu di kiếm pháp dồn ra. Bởi vì Tu Di kiếm pháp trong công có thủ, chuyên dùng đối phó với những kẻ bản lĩnh tương đương với mình. Lúc này Sở Chiêu Nam quá ham công, mạo hiểm đến nỗi sắp thất bại, phen này tái chiến cẩn thận hơn. Dịch Lan Châu thử dùng những chiêu lạ của Bạch Phát ma nữ, chẳng hề tiến tới được hơn, Sở Chiêu Nam quát: “Người là môn hạ của Thiên Sơn, kiếm pháp của bốn môn chưa tinh thông mà trái lại học thứ của tà ma ngoại đạo, thật không biết xấu hổ, sao còn không mau buông kiếm đầu hàng?” chỉ trong chớp mắt đã chém ra mấy kiếm, kiếm pháp của Bạch Phát ma nữ có vẻ dùng đột kích, nếu luận về tinh nhuệ biến hóa thì không bằng Thiên Sơn kiếm pháp, Dịch Lan Châu chưa kịp đổi chiêu thì bảo kiếm đã chạm với kiếm của Sở Chiêu Nam, lập tức bị chấn động thối lui đến mấy bước, Sở Chiêu Nam lớn giọng nói: “Điệt nữ ngoan! Người đã nhận thua chưa?”.

Dịch Lan Châu đột nhiên lạnh lùng nói: “Người hãy thử kiếm pháp tinh diệu của bốn môn!” rồi nàng thi triển loại kiếm pháp mà mình đã ngộ ra, lúc hư lúc thực, lúc nhanh lúc chậm, biến hóa đột xuất, chẳng thể nào lường được. Lần này Dịch Lan Châu cũng biết ưu thế và kém thế của địch và ta, bởi vậy nàng sử dụng cây đoản kiếm đến xuất thần nhập hóa, nàng dùng kiếm pháp tinh diệu để bù vào chỗ công lực không đủ. Sở Chiêu Nam không thể nào đánh rơi được cây bảo kiếm của nàng nên buộc phải nghiêng răng phòng thủ. Dịch Lan Châu càng đánh càng gấp, công tựa như sấm sét bùng nổ, thủ như biển yên sóng lặng, nhẹ nhàng tự nhiên như nước chảy mây bay. Sở Chiêu Nam lạnh mình, thối lui từng bước, Dịch Lan Châu quát: “Đây mới là kiếm pháp của bốn môn, người có hiểu chưa?” Sở Chiêu Nam vừa giận vừa lo, không dám đáp lời, chỉ giữ kín môn hộ, muốn nhờ công lực thâm hậu để làm tổn hao chân khí của Dịch Lan Châu. Dịch Lan Châu lại cười lạnh, lại chen thêm vài chiêu hiểm hóc của Bạch Phát ma nữ đánh ra,

nàng dùng phối hợp hai loại kiếm pháp thượng thừa nhất, ngoại trừ công lực hơi kém, lúc này nàng cũng chẳng kém Lăng Vị Phong bao nhiêu. Sở Chiêu Nam làm sao có thể chặng nổi, lòng thầm lo: “Ba mươi sáu kế, chạy là trên hết!” thế rồi cây Du long kiếm chọt đánh về phía trước, rõ ràng là tấn công nhưng thực sự là bỏ chạy! Dịch Lan Châu chọt quát lên một tiếng lạnh lạnh, cây đoản kiếm xoay một vòng, chém ngược từ dưới lên trên, trong luồng kiếm phong, Sở Chiêu Nam cả kinh, cả người lẩn kiếm phóng vọt lên cao hai trượng, lướt qua phía trước. Dịch Lan Châu lao người đi như mũi tên, đuổi theo như hình với bóng, cả kiếm lẫn chưởng cùng phóng ra. Võ công của Sở Chiêu Nam thật sự rất cao cường, tuy thất bại nhưng vẫn có thể phản công, người chưa chạm đất thì trở tay chém lại một kiếm, gạt cây đoản kiếm của Dịch Lan Châu ra, nhưng tuy là thế ở bên sườn phải đã bị chưởng phong của Dịch Lan Châu quét trúng, lần này Dịch Lan Châu nương theo đà chạy của Sở Chiêu Nam, đẩy lên phía trước một chưởng theo lối mượn lực đánh lực của Thái Cực Quyền. Sở Chiêu Nam lướt thẳng người ra, té xoài xuống đất, may mà y công lực thâm hậu, khi rơi xuống lập tức bậc dậy, Dịch Lan Châu chém xuống đầu y một kiếm nhưng bị y gạt ra. Dịch Lan Châu bị y liên tục đỡ hai kiếm, kiếm phong chạm vào nhau nhưng không hề cảm thấy đuối sức, trong luồng kiếm quang, chỉ thấy trên vạt áo của Sở Chiêu Nam nhuộm đỏ máu, té ra vai phải của y đã bị thương, tay trái đã bị chém đứt hai ngón, thế mà Dịch Lan Châu lại không biết.

Sau khi Sở Chiêu Nam bị thương, lại bị truy đuổi nên liều mạng quay trở lại tử chiến. Lần này y ra chiêu nào cũng hiểm hóc khiến cho Dịch Lan Châu không dám tiến về phía trước, Sở Chiêu Nam hú lên như một con sư tử bị thương, cây trường kiếm lia về phía trước. Dịch Lan Châu ngưng thần tịnh khí, quần thảo được hơn sáu mươi chiêu, Sở Chiêu Nam đã đuối sức. Dịch Lan Châu thừa cơ sử dụng những chiêu của Bạch Phát ma nữ, chỉ trong chớp mắt Sở Chiêu Nam đã bị trúng thêm mấy vết thương, y giận giữ gầm lớn, lao trở lại tử chiến, Dịch Lan Châu nhẹ nhàng như con linh miêu, hễ Sở Chiêu Nam bỏ tới thì nàng lách người né tránh. Sở Chiêu Nam vừa tức vừa lo, đầu vầng mắt hoa, làm sao có thể chụp được nàng. Một hồi sau, Sở Chiêu Nam đã đuối sức, Dịch Lan Châu múa kiếm như gió, cây đoản kiếm đột nhiên chém tới, Sở Chiêu Nam kêu rú lên một tiếng, cánh tay trái đã bị chặt đứt, y đột nhiên xoay mũi Du long kiếm đâm vào ngực, găng giọng nói: “Đại trượng phu thà chết chứ không bị nhục. Người đừng hòng giết được ta!” Sở Chiêu Nam là kẻ kiêu ngạo, suốt đời chẳng coi ai ra gì, không ngờ lại bị đánh bại trong tay văn bối của mình, biết rằng chắc chắn sẽ chết, nhưng vẫn ham tới sĩ diện hảo bởi vậy mới tự sát. Đúng là đáng cười đáng thương! Dịch Lan Châu thở dài nói: “ Gian tặc ơi gian tặc nếu ngươi biết sớm như thế thì đâu có làm những

điều sai trái như hôm nay!” rồi rút cây Du long kiếm của y cắm vào vỏ đeo lên người. Nàng nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài yên lặng chẳng có tâm hơi gì, đưa mắt ra nhìn thì thấy trong hoang đạo tối om om. Nàng đánh liều bước về phía trước.

Lại nói Quế Trọng Minh bị tên võ sĩ cản đường, không đuổi theo kịp Sở Chiêu Nam thì cả giận múa cây Đàng Giao kiếm đánh loạn một hồi, chém chết toàn bộ số võ sĩ ấy. Phó Thanh Chủ xuất lãnh quần hùng đuổi theo cũng chẳng thấy Dịch Lan Châu. Quế Trọng Minh nói: “Nàng đã một mình đuổi theo Sở Chiêu Nam”. Phó Thanh Chủ rất lo lắng, nói: “Nha đầu này thật mạo hiểm!” Quế Trọng Minh lia kiếm nói: “Chúng ta giết hết bọn lính ở đây, không lo tìm không được nàng!” Phó Thanh Chủ giật kéo tay chàng lại, cao giọng nói: “Các người đều là người Hán cần gì phải bán mạng cho bọn Hồ lỗ, bọn ta mở một mặt lưới, bọn người chạy cho mau!” bọn võ sĩ cầm vệ quân thấy đầu lĩnh Sở Chiêu Nam chạy mất dạng, vả lại cung Bồ Đạt Lạp đang cháy phừng phừng, nếu không chạy nữa thì chắc sẽ chìm vào biển lửa, thế là ù té chạy tứ tán. Phó Thanh Chủ nói: “Chúng ta chia nhau lục soát, trước khi lửa chưa lan ra, hãy mau chóng tìm Dịch Lan Châu. Dù tìm được hay không ngày mai cũng phải gặp nhau ở ngoài cung.

Lưu Úc Phương tuy nghe nói Lăng Vị Phong đã thoát hiểm nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn lo lắng, thế là cầm tấm bản đồ của Mã Phương và bọn Trương Hoa Chiêu, Châu Thanh đi tìm, đi được một hồi, Châu Thanh chợt khẽ nói: “Nơi đây là mật thất giam Lăng Vị Phong, chúng ta vào xem thử”. Trong mật thất vẫn còn ánh lửa, cửa thì đang mở, Lưu Úc Phương cùng Châu Thanh xông vào, bên trong có người hỏi: “Bắt Lăng Vị Phong trở về rồi sao?” Lưu Úc Phương vung kiếm đâm tới, nhưng dưới chân chợt cảm thấy bị vướng vật gì, đồng thời một luồng kinh phong bổ tới, Lưu Úc Phương vung kiếm chặn lại thì bị chấn động lui bước. Hai người Trương, Châu nháy mắt nhìn nhau, Lưu Úc Phương phóng vọt người lên, ánh lửa bên ngoài chiếu vào, chỉ thấy dưới đất có một vũng máu, trong vũng máu là Hàn Chí Bang, trên khuôn mặt chàng có hai vết đao, ngực thì bị đâm một lỗ lớn. Lưu Úc Phương hồn bay phách tán, nhớ lại những hành vi trước đây của Hàn Chí Bang thì hiểu ra. Nàng biết chàng đã dùng lấy mạng của mình để đổi lấy mạng của Lăng Vị Phong, lập tức đau đớn đến nhói lòng, muốn khóc mà chẳng trào ra nước mắt. Bên tai chỉ nghe tiếng binh khí giao nhau, như nàng chợt tỉnh ra: “Đây không phải là lúc bi thương!” Nàng định thần nhìn lại chỉ thấy Châu Thanh và Trương Hoa Chiêu bị Thành Thiên Đình đánh đến nỗi chỉ có thể chống đỡ chứ không thể trả đòn. Té ra Thành Thiên Đình bị Hàn Chí Bang điểm huyết đạo, nhờ công lực thâm hậu nên vận khí hành huyết, qua được một canh giờ thì đã sớm giải được huyết đạo. Trương Hoa Chiêu múa cây trượng Giáng long bổ xuống đầu Thành

Thiên Đình, Thành Thiên Đình giờ cây bút đánh một chiêu Hoàn giá kim lương chặn lại, Trương Hoa Chiêu thấy hổ khẩu đau nhói. Thành Thiên Đình cũng thấy binh khí của đối phương cứng rắn lạ thường, y thất kinh chưa kịp xoay chuyển thì Châu Thanh đã nhảy bổ lên, Lưu Úc Phương cũng từ bên cạnh xông ra. Thành Thiên Đình vẫn còn dư sức đấu với ba người, nhưng trong cung lửa đang cháy bùng bùng, tiếng la hét vang trời, y không biết hư thực bên ngoài, bởi vậy không dám ham đánh, thế là đánh hờ hai bút rồi nhảy tót ra ngoài, trong ba người thì Lưu Úc Phương công lực cao hơn, nàng lập tức thi triển kinh công đuổi theo sau lưng, Trương Hoa Chiêu kêu: “Lưu cô nương, giặc cùng chó đuổi!” Lưu Úc Phương chỉ nghĩ Hàn Chí Bang bị Thành Thiên Đình giết nên rất tức giận, kghông thèm nghĩ đến Thành Thiên Đình có võ công cao hơn mình, trong lòng chỉ biết báo thù bỏ vậy không hề nghe tiếng gọi sau lưng.

Chạy một đoạn, Thành Thiên Đình điểm cây trúc bút vào vách tường, cửa hầm xuất hiện, Lưu Úc Phương cũng chạy vào theo. Thành Thiên Đình cười ha hả, tiện tay đóng lại cánh cửa hầm, y đang muốn dụ Lưu Úc Phương vào để bắt nàng làm con tin.

Trong bóng tối, Thành Thiên Đình cầm bút xông tới, Lưu Úc Phương dùng chiêu số Thừa long dẫn phụng của Vô Cực kiếm, gạt cây bút ra ngoài, Thành Thiên Đình hất cây bút lên, hai bút kẹp cây kiếm thép của Lưu Úc Phương vào ở giữa, quát: “Buông tay!” Lưu Úc Phương thấy hổ khẩu tê rần, cây kiếm thép rơi xuống đất! Nàng vội vàng nhảy vọt về phía trước, Thành Thiên Đình vung bút đâm theo. Lưu Úc Phương đột nhiên trở tay vung ra, một luồng ánh lửa màu xanh nổ bùng ra rơi xuống như mưa, Thành Thiên Đình hoảng sợ nhảy lùi, xà diệm tiến của Lưu Úc Phương là ám khí độc môn trên võ lâm, trong đó có chứa độc lưu huỳnh hễ gặp đồ vật là bốc cháy, hễ gặp vết thương thì dính vào, ăn sâu vào da thịt rất lợi hại. Trong thông đạo nhỏ hẹp, rất khó né tránh, Thành Thiên Đình võ công tuy cao nhưng cũng phải nhớ vị. Hai người rượt đuổi nhau trong thông đạo. Khi Lưu Úc Phương bị đuổi gấp thì nàng phóng ra một cây hỏa tiễn, Thành Thiên Đình phải né tránh.

Hai người chạy càng lúc càng sâu vào bên trong, một lúc sau Lưu Úc Phương mới thấy đã dùng hết sạch xà diệm tiến, trong lòng đang lo, Thành Thiên Đình đã đuổi theo sau lưng, nàng trở tay quát lên một tiếng: “Xem đây!” Thành Thiên Đình lách qua một bên theo bản năng nhưng lại không thấy ánh lửa phóng ra, cười ha hả: “Lưu Úc Phương, ngươi còn bản lãnh gì nữa, hãy mau đầu hàng đi thôi!” Trong bóng tối chợt có người kêu: “Lưu cô nương có phải cô đấy không?”

Thành Thiên Đình xử bút ra, đã gần đến lưng của Lưu Úc Phương, chợt thấy

cổ tay tê rần, keng một tiếng, cây phán quan bút đã bị đánh gạt ra, người ấy cầm một cây bảo kiếm sáng loáng, trong bóng tối ánh mắt sáng quắc, hình như là một thiếu nữ.

Lưu Úc Phương cả mừng kêu: “Có phải Lan Châu cô nương đấy không?” lúc này Thành Thiên Đình đã nhìn thấy nàng ta, quát lớn: “Nữ phi tặc, nhà ngươi thật lớn gan! Ngươi có muốn ngồi thiên lao lần nữa không?” rồi y lắc người, lướt tới phía trước, cây phán quan bút điểm vào mặt, Dịch Lan Châu hơi nghiêng mặt, Thành Thiên Đình chỉ đánh hư chiêu, tay trái rút về, phán quan bút trên tay phải đã xĩa ra ngoài, y đột nhiên lướt người ngang qua, đâm xuống huyết vân đài ở trung bàn của Dịch Lan Châu! Dịch Lan Châu lách người qua cây đoản kiếm trầm xuống chém xéo vào vai của đối phương, thuận thế gạt thẳng xuống mạch môn, đó chính là một trong những hiểm chiêu của Bạch Phát ma nữ. Thành Thiên Đình thấy khí lạnh căm căm, y cả kinh thối lui ra sau, khó khăn lắm mới tránh được chiêu ấy! Dịch Lan Châu vừa phát chiêu vừa hỏi: “Lưu cô nương, cô có bị thương không?” Lưu Úc Phương trả lời: “Không. Kẻ này chính là hung thủ giết Hàn đại ca, đừng tha cho y!” Dịch Lan Châu đánh một chiêu hiểm đẩy Thành Thiên Đình thối lui, nàng tháo cây Du long kiếm xuống ném cho Lưu Úc Phương nói: “Đây là Du long kiếm của Sở Chiêu Nam, cô nương cầm lấy!” Lưu Úc Phương vội vàng hỏi: “Tên tặc tử Sở Chiêu Nam thế nào rồi?” Dịch Lan Châu điềm nhiên nói: “Đã bị tôi giết!” nàng nói rất hờ hững, tựa như chẳng có chuyện gì đáng quan tâm. Nhưng Thành Thiên Đình thì nghe như sấm nổ giữa trời xanh, y đang định thần thầm nhủ: “Ả nha đầu này kiếm pháp tuy bất phàm nhưng làm sao có thể giết được Sở Chiêu Nam? Lại còn cướp bảo kiếm của y”. Dịch Lan Châu miệng thì nói nhưng tay thì không hề chậm trễ, nàng buông kiếm chém xuống trung bàn của đối phương, kiếm pháp nhanh nhạy tuyệt luân, Thành Thiên Đình tuy mình đầy kinh nghiệm, y hơi kêu ô một tiếng, hai cây bút phân ra, cây bút tay trái đánh tròn xuống, vạch vào cây đoản kiếm rồi hất ra ngoài, còn người thì bước ngang sang một bên, cây bút trên tay phải đánh ra một chiêu Tiên nhân chỉ lộ, đâm vào huyết hoa cái của Dịch Lan Châu. Dịch Lan Châu nắm kiếm quyết xĩa vào mạch môn của kẻ địch, lấy công làm thủ, còn cây kiếm thì chém vào cổ tay của kẻ địch, Thành Thiên Đình lập tức thu bút, đột nhiên biến chiêu, hai bút điểm vào huyết thái ất hai bên hông của Dịch Lan Châu. Chiêu này hư thực khó lường, hiểm độc lạ thường. Không ngờ kiếm pháp của Dịch Lan Châu lại càng thần diệu hơn, chân nàng không hề chậm trễ, lùi ra sau mấy thước, tránh được cây phán quan bút, nào để cho y thu chiêu, quát: “Xem đây!” rồi cây bảo kiếm lóe lên, hổ khẩu hướng ra ngoài, đâm soạt một nhát vào mặt của kẻ địch. Thành Thiên Đình hất cây bút lên, Dịch Lan Châu xoáy cổ tay ra ngoài, ánh thanh quang lại lóe lên lần nữa, vạt

từ cánh tay phải của kẻ địch xuống tới be sườn phải. Thành Thiên Đình rút bút về đỡ ở bên trên, làm sao hạ bút xuống kịp. Y chỉ đành liều mạng lấy công làm thủ, hạ hai cây bút xuống trung bàn, bút trái đâm vào huyết kỳ môn, bút phải đâm vào huyết tinh bạch của Dịch Lan Châu, lực mạnh chiêu nhanh, Dịch Lan Châu không muốn lưỡng bại câu thương, nàng buộc phải lách người, nhờ thế Thành Thiên Đình mới thu thế, tung mình vọt ra một trượng, đang định bỏ chạy thì chợt thấy ánh thanh quang lóe lên, Thành Thiên Đình giơ bút chặn lại, chỉ nghe keng một tiếng, ánh lửa lóe lên, ngòi bút đã bị chặt đứt, còn người ấy thì bị chấn động té phịch xuống đất.

Dịch Lan Châu lướt tới phía trước, vội vàng kêu: “Lưu cô nương, để tôi thu thập tên này!” nhân lúc Thành Thiên Đình đang hoảng sợ, nàng lướt tới giữa hai người, cây kiếm lia lên chặn Thành Thiên Đình trở lại.

Lưu Úc Phương mạo hiểm dùng mười phần lực không ngờ vẫn bị chấn động đến té phịch xuống, chỉ đành đứng một bên nhìn. Thành Thiên Đình bị chém đứt đầu bút, nhận ra cây kiếm của Lưu Úc Phương là Du long kiếm của Sở Chiêu Nam, thế là hồn bay phách tán. Xem ra Dịch Lan Châu nói không sai, Sở Chiêu Nam đã bị nàng ta giết! Y múa tít đôi bút đâm trái xỉa phải, định tìm đường chạy trốn. Y không hoảng hốt thì vẫn có thể quần thảo với Dịch Lan Châu một lúc lâu, lúc này y đã muốn chạy trốn, tinh thần phân tán, làm sao có thể chống nổi Thiên Sơn kiếm pháp huyền diệu của Dịch Lan Châu. Đấu được hơn ba mươi chiêu nữa, Dịch Lan Châu quát: “Xem đây!” rồi đâm soạt tới một kiếm, trúng vào be sườn của Thành Thiên Đình, y loạng choạng thối lui ra sau, Lưu Úc Phương thừa thế chém kiếm tới, đôi bút của Thành Thiên Đình đã bị Dịch Lan Châu chặn cứng, chẳng thể nào chống đỡ, đã bị Lưu Úc Phương chặt đứt cánh tay trái, rồi nàng bồi thêm một kiếm nữa đưa tiễn y về Tây Thiên.

Lưu Úc Phương nói: “Hay lắm, đã báo thù cho Hàn đại ca. Chúng ta tìm đường ra ngoài!” con thông đạo dài dằng dặc và tối om, hai người đi rất lâu mà vẫn chẳng tìm lối ra được.

Chợt nghe có người kêu: “Có phải Thành đại nhân đấy không? Mau, mau ra đây! Lăng Vị Phong...” “Ôi chao, không phải! Sao lại là...” hai người đồng thời kêu hoảng, nhưng cũng đồng thời ngã xuống đất, tiếp theo là hai tiếng rú xé tim rách phổi vang lên!

Té ra ở lối ra của thông đạo, Sở Chiêu Nam còn cho người mai phục, Tông Đạt Hoàn Chân đã trúng ám tiễn. Nhưng khi hai tên vệ sĩ bước ra xem thì một tên bị Lăng Vị Phong đánh gãy xương cổ tay, một tên vừa mới nhận ra là Hoạt Phật. Tông Đạt Hoàn Chân đánh ngã y.

Lưu Úc Phương và Dịch Lan Châu cũng chạy ra theo, khi bọn họ gặp nhau, đã giết thêm ba tên vệ sĩ. Châu Thanh chạy theo sau, y rất cẩn thận, nên bồi thêm mấy nhát. Lúc này trong thông đạo đã chẳng còn kẻ địch nữa.

Lăng Vị Phong bị Thành Thiên Đình đổ thuốc mê, dược lực vẫn chưa hết, đòn đánh lúc này chỉ là đánh ra theo bản năng, nhưng đánh xong đòn ấy thì chàng đã đuối sức.

Lưu Úc Phương ôm chàng run rẩy nói: “Vị Phong, huynh làm sao thế?”.

Lúc này Lăng Vị Phong hình như không tin trước mặt mình là sự thực, chàng thều thào nói: “Lưu cô nương, là cô đấy ư? Tôi... tôi không phải nằm mơ chứ?” Lưu Úc Phương nói: “Đương nhiên là tôi, huynh hãy cắn ngón tay thử xem có đau không?”.

Nhưng Lăng Vị Phong đã rũ rệt chân tay. Song chàng cũng không cần cắn ngón tay của mình nữa. Chàng đã nhận ra Lưu Úc Phương, chàng thở phì một tiếng rồi ngất đi.

Dịch Lan Châu cả kinh: “Thúc thúc làm sao thế?” may mà Lưu Úc Phương kinh nghiệm già dặn, tuy lo mà không loạn, nàng bắt mạch rồi nói: “Khí lực của chàng đã tận, chốc nữa sẽ tỉnh lại!” lúc này họ mới nhớ đến Tông Đạt Hoàn Chân.

Lưu Úc Phương ái ngại rút tên ra cho y. Dịch Lan Châu lại bôi thuốc kim sang cho y rồi nói: “Hoạt Phật, xin đa tạ ngài đã cứu Lăng thúc thúc của tôi”.

Tông Đạt Hoàn Chân rầu rĩ nói: “Toàn là nhờ công lao của Hàn đại hiệp, y mới thật sự là Hoạt Phật”. Lưu Úc Phương rất áy náy, nước mắt rơi xuống lả chả. Tông Đạt Hoàn Chân nói: “Các người hãy mau ra ngoài, muộn nữa sẽ không kịp”.

Dịch Lan Châu nói: “Còn ngài?” Tông Đạt Hoàn Chân nói: “Tôi sẽ ở lại đây”.

Lưu Úc Phương lau nước mắt, vội vàng nói: “Làm sao được?”.

Tông Đạt Hoàn Chân không trả lời, chợt hỏi: “Sở Chiêu Nam đâu?” Dịch Lan Châu nói: “Đã bị tôi giết”. Tông Đạt Hoàn Chân lại hỏi: “Thành Thiên Đình đâu?” Dịch Lan Châu nói: “Cũng bị chúng tôi giết”. Tông Đạt Hoàn Chân thở phào một tiếng, nói: “Các người không cần lo lắng cho tôi, hai người này chết thì không ai biết tôi đã từng làm chuyện gì. Tôi sẽ dắt Lăng đại hiệp ra ngoài, đó chỉ là một cách hay trong lúc không có cách. Tôi bị thương cũng không nặng, bọn chúng cũng không dám hại tôi. Các người hãy yên tâm, hãy đi cho mau!” Tông Đạt Hoàn Chân đã được triều đình phong là Hoạt Phật, ngoại trừ bất đắc dĩ, nếu không ông ta muốn giữ quan hệ với triều đình.

Lưu Úc Phương nghe ông ta nói có lý, vả lại trong tình huống này nàng cũng

chẳng làm gì được, chỉ đành nghe theo ông ta.

Châu Thanh cõng Lăng Vị Phong, dắt họ ra khỏi thông đạo. Lối ra thông đạo đã cách cung Bối Đạt Lạp một con đường.

Nhưng còn có vấn đề khó khăn bày ra trước mặt họ. Nơi họ ở vốn là ngoại ô, ít nhất cũng phải đi một canh giờ. Họ không biết cuộc chém giết bên trong kết quả như thế nào, cũng không biết kẻ địch có viện binh hay không, họ không thể quay trở về hội họp với quần hùng, nếu trở về chỗ cũ, trong vòng một canh giờ, bất cứ chuyện nguy hiểm gì cũng có thể xảy ra. Vậy phải làm thế nào đây?”.

Châu Thanh chợt nhớ lại, nói: “Lưu cô nương, có phải hôm qua Mã Phương gửi thư cho cô nương chịu ở lại cùng với các người hay không?”.

Lưu Úc Phương nói: “Không, y nhớ người nhà. Sau khi chúng tôi bôi thuốc cho y, nửa đêm y đã trở về”.

Châu Thanh nói: “Vậy chúng ta không cần mạo hiểm nữa, nhà Mã Phương ở gần đây!”.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lăng Vị Phong dần dần tỉnh dậy, chàng từ từ mở mắt. Chàng không thấy rõ cảnh vật trước mặt, chỉ nghe một giọng nói quen thuộc vang lên: “Tạ ơn trời đất, Mục lang, huynh đã tỉnh!” Lăng Vị Phong như tỉnh cơn ác mộng, mắt chàng đờ đẫn, im lặng không nói.

Lưu Úc Phương nói: “Vị Phong, huynh hãy mở mắt nhìn xem, ai đến trước mặt huynh đây?”.

Lăng Vị Phong mở mắt ra, rung giọng hỏi: “Hàn đại ca đâu?” Lưu Úc Phương biết không thể giấu được chàng, buồn bã nói: “Chết rồi!” Lăng Vị Phong từ từ đứng dậy, cơ mặt nhú vào nhau, tựa như bị roi da đánh vào, Lưu Úc Phương hoảng hốt, tâm trạng mừng mừng tủi tủi như hòa lẫn vào nhau, nàng chỉ cảm thấy choáng váng chứ không biết nói gì mới phải!

“Lăng thúc thúc, cuối cùng chúng ta đã thắng!” Dịch Lan Châu chạy vào, nàng vốn muốn để cho Lưu Úc Phương và Lăng Vị Phong trò chuyện, khi vạch rèm ra, thấy vẻ mặt hai người không ổn, vội vàng bước vào nắm chặt tay Lăng Vị Phong nói: “Thúc thúc, người có còn nhớ đã hứa dẫn chúng tôi xem triều trên sông Tiền Đường hay không? Nếu có thể làm được thì thật là tốt biết bao!”.

Dịch Lan Châu không phát hiện giọng nói của hai người đổi khác, nàng vẫn đang vui mừng cho họ! Nàng xoay ra cửa, cười rằng: “Sau này các người muốn làm gì cũng được, không ai ngăn cản nữa!”.

Có thực như thế không? Nếu Dịch Lan Châu biết họ đang nghĩ gì, nàng

chắc chắn sẽ chẳng cười nổi.

Lăng Vị Phong bị uống thuốc mê, dù công lực thâm hậu cũng không thể khôi phục người chốc lát được, bởi vậy chỉ đành tạm lánh trong nhà Mã Phương hai ngày.

Dịch Lan Châu nhớ Trương Hoa Chiêu, sáng sớm ngày tứ ba thì đã ra sân tản bộ, thấy trong phòng Lăng Vị Phong vẫn còn ánh đèn thì bước vào gõ cửa hỏi: “Lăng thúc thúc, suốt đêm người không ngủ sao? Người phải cùng Lưu cô nương lên Thiên Sơn ngắm tuyết, làm sao có thể như thế?”.

Lăng Vị Phong mở cửa phòng, nói: “Không sao cả, ta chỉ muốn viết một bức thư nên dậy sớm”.

Dịch Lan Châu chưng hửng, hỏi: “Viết thư, gửi cho ai?”.

Lăng Vị Phong nói: “Thư đã viết xong, ta đang nhờ con gửi hộ cho ta, con vào đi!”.

Dịch Lan Châu chợt hiểu ra, nói: “Có phải là viết cho Lưu cô nương không?” Dịch Lan Châu lại cười hì hì nói: “Các người ở cùng một nơi, sao không nói thẳng với nhau mà phải viết thư?” nàng chợt nhớ ra giữa nam và nữ có những lời quả thực khó nói, thế rồi mới bảo: “Con đã hiểu, con sẽ giúp người trao cho Lưu cô nương”.

Khi nàng đẩy cửa vào phòng Lưu Úc Phương thì chẳng thấy ai, trên bàn chỉ có một bức thư, trên có viết mấy chữ: “Lan Châu, tôi đi đây. Cô nương hãy trao thư này cho Lăng thúc thúc của cô nương”.

Dịch Lan Châu ngăn người ra, chỉ đành cầm lấy bức thư chạy đi tìm Lăng Vị Phong. Không ngờ Lăng Vị Phong cũng biến mất, nàng chỉ gặp Mã Phương. Mã Phương cầm một mảnh giấy trong tay nói: “Chuyện gì thế này? Lăng đại hiệp gửi thư lại cho tôi, bảo rằng rất lấy làm tiếc, y không nói rõ nguyên do với tôi mà đã ra đi!”.

Dịch Lan Châu cười khổ: “Chao ôi, không hiểu sao hai người họ lại chơi trò cút bắt thế này?”.

Mã Phương nói: “Chơi trò cút bắt?”.

Dịch Lan Châu đưa bức thư trong tay mình nói: “Lưu cô nương cũng ra đi!”.

Hai người nhìn nhau buồn bã, một lát sau Mã Phương mới nói: “May mà còn có một tin tốt, quân Thanh đã rút lui rồi”.

Dịch Lan Châu nói: “Tôi cũng đi đây”. Nàng cất hai bức thư bước ra khỏi nhà

Mã Phương, lòng đã thầm đoán được mấy phần, thầm nhủ rằng: “Mong chàng đừng né tránh mình”.

Chính là: Cõi lòng đau đớn khó hợp lại, tình thâm không đổi nhưng chẳng nồng.

Muốn biết sau đó thế nào mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o o o -